

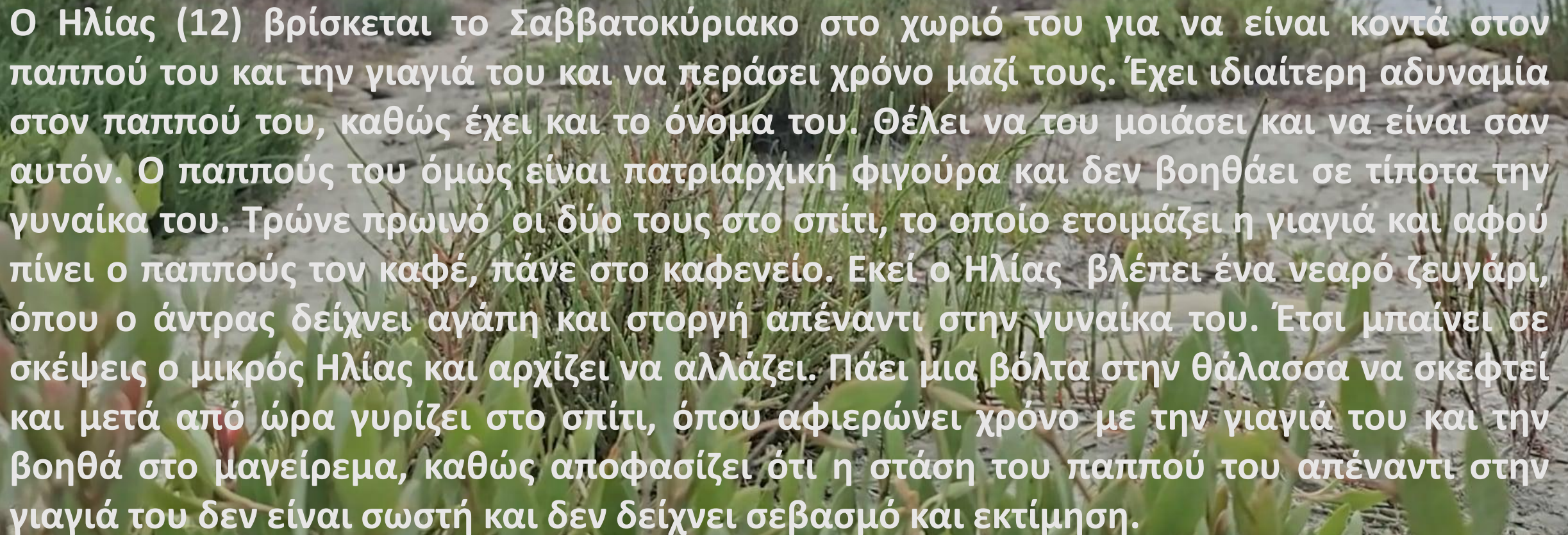
Το χωριό
(ή πώς καταρρίπτονται τα είδωλα)

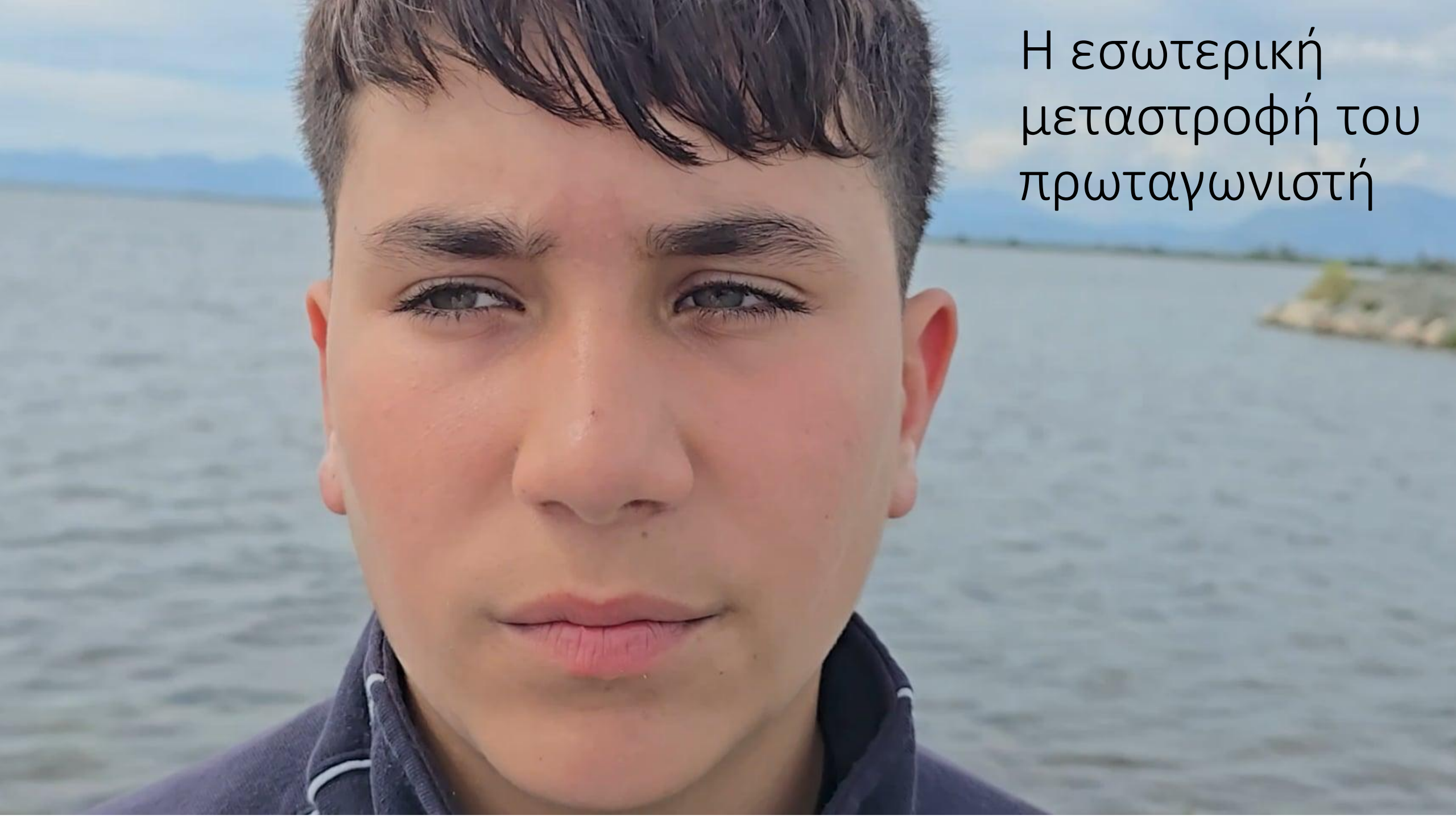
LOGLINE

Όταν ο 12χρονος Ηλίας περνά ένα ήσυχο Σαββατοκύριακο με τους παππούδες του στο χωριό, μια απλή σκηνή στο καφενείο τον φέρνει αντιμέτωπο με τις έμφυλες συμπεριφορές του παππού του και τον οδηγεί σε μια σιωπηλή, προσωπική επανάσταση.

ΣΥΝΟΨΗ

A person is standing in a field of tall, thin grasses. In the background, there is a body of water and distant mountains under a cloudy sky. The person is wearing a dark jacket and light-colored pants.

Ο Ηλίας (12) βρίσκεται το Σαββατοκύριακο στο χωριό του για να είναι κοντά στον παππού του και την γιαγιά του και να περάσει χρόνο μαζί τους. Έχει ιδιαίτερη αδυναμία στον παππού του, καθώς έχει και το όνομα του. Θέλει να του μοιάσει και να είναι σαν αυτόν. Ο παππούς του όμως είναι πατριαρχική φιγούρα και δεν βοηθάει σε τίποτα την γυναίκα του. Τρώνε πρωινό οι δύο τους στο σπίτι, το οποίο ετοιμάζει η γιαγιά και αφού πίνει ο παππούς τον καφέ, πάνε στο καφενείο. Εκεί ο Ηλίας βλέπει ένα νεαρό ζευγάρι, όπου ο άντρας δείχνει αγάπη και στοργή απέναντι στην γυναίκα του. Έτσι μπαίνει σε σκέψεις ο μικρός Ηλίας και αρχίζει να αλλάζει. Πάει μια βόλτα στην θάλασσα να σκεφτεί και μετά από ώρα γυρίζει στο σπίτι, όπου αφιερώνει χρόνο με την γιαγιά του και την βοηθά στο μαγείρεμα, καθώς αποφασίζει ότι η στάση του παππού του απέναντι στην γιαγιά του δεν είναι σωστή και δεν δείχνει σεβασμό και εκτίμηση.

Η εσωτερική
μεταστροφή του
πρωταγωνιστή

Στην ταινία Οι Ζωές των Άλλων (2006) ο Γκέρντ Βίζλερ (ο ωτακουστής) ακούει τον Γκέοργκ Ντρέιμαν (ο παρακολουθούμενος) να παίζει το πιάνο. Αυτή η σκηνή σηματοδοτεί την αρχή της συναισθηματικής και ηθικής του αφύπνισης.

Καθώς ο Ντρέιμαν εκτελεί το κομμάτι Sonata for a Good Man στη μνήμη του φίλου του, ο Βίζλερ, κρυμμένος στην σοφίτα, ακούει συγκινημένος. Η κάμερα κινείται γύρω του, υπογραμμίζοντας την συναισθηματική του αντίδραση και τη σύνδεση που αναπτύσσει με το έργο του Ντρέιμαν .

SONATA FOR A GOOD MAN

360° tracking shot

Οι 360° tracking shots είναι μια εντυπωσιακή κινηματογραφική τεχνική που χρησιμοποιείται για να δημιουργήσει ένταση, να αναδείξει συναισθηματική φόρτιση ή να προσφέρει μια μοναδική οπτική γωνία σε μια σκηνή. Αυτή η τεχνική περιλαμβάνει την περιστροφή της κάμερας γύρω από ένα σημείο ή χαρακτήρα, συνήθως σε πλήρη κύκλο, δημιουργώντας μια αίσθηση κίνησης και έντασης. Οι παρακάτω εικόνες από τις «Ζωές των Άλλων».

Κάδρο μέσα σε κάδρο

Αυτή η εικόνα δείχνει πώς μία τεχνική όπως το frame-within-a-frame μπορεί να αποτυπώσει όχι μόνο την ψυχολογία των χαρακτήρων, αλλά και το κοινωνικό ή προσωπικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούνται — σε ένα μόνο κάδρο.

Αυτή η στατική εικόνα από την ταινία Citizen Kane (1941) αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα κάδρου μέσα στο κάδρο (frame-within-a-frame), με θεατρική σύνθεση και βαθύ νόημα.

Κείμενο προθέσεων σκηνοθέτριας

Η ταινία μου είναι μια ιστορία σιωπηλής ενηλικίωσης. Ο Ηλίας, ένα αγόρι 12 ετών, περνά ένα Σαββατοκύριακο στο χωριό με τον παππού και τη γιαγιά του. Αυτό που αρχικά μοιάζει με μια ήσυχη καθημερινότητα, σταδιακά μετατρέπεται σε μια εσωτερική διαδρομή, ένα σημείο καμπής στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του.

Η βασική μου πρόθεση είναι να παρακολουθήσουμε αυτή τη μεταστροφή από μέσα, από την οπτική γωνία του Ηλία — κυριολεκτικά και συναισθηματικά. Για τον λόγο αυτό, η χρήση των P.O.V. πλάνων είναι καθοριστική. Θέλω ο θεατής να μην βλέπει απλώς τον Ηλία, αλλά να είναι ο Ηλίας. Να παρατηρεί τον παππού, τη γιαγιά, τον κόσμο γύρω του όπως τον βιώνει ο ίδιος· με την αμφιθυμία της παιδικής αγάπης και το βάρος των πρώτων ερωτημάτων.

Με επηρέασαν βαθιά οι «Ζωές των Άλλων» και η σχεδόν ανεπαίσθητη, εσωτερική μεταμόρφωση του Hauptmann Gerd Wiesler: μια ηθική αφύπνιση που δεν διακηρύσσεται, αλλά υπονοείται μέσα από βλέμματα, παύσεις και σιωπές. Κάτι αντίστοιχο επιδιώκω για τον Ηλία. Η αλλαγή του δεν είναι θεαματική· είναι σιωπηλή, εσωτερική, αλλά βαθιά. Συμβαίνει μέσα του όταν βλέπει έναν νεαρό άνδρα να φέρεται τρυφερά στη σύντροφό του — και τότε αρχίζει να αμφισβητεί το πρότυπο του παππού του, ενός άντρα αυταρχικού και παραδοσιακού, που αν και αγαπά, δεν εκφράζει, δεν φροντίζει, δεν συμμετέχει.

Αισθητικά, η ταινία μου κινείται σε χαμηλούς ρυθμούς, με σταθερά πλάνα αλλά και κάποια κίνηση, με έμφαση στο βλέμμα και την παρατήρηση, παρόμοια με τον τρόπο που λειτουργεί το σινεμά του Polanski ή του Haneke. Η κάμερα είναι παρούσα, αλλά διακριτική. Η σκηνή στη θάλασσα, με κυκλική κίνηση 360 μοιρών γύρω από τον Ηλία, θέλω να λειτουργήσει σαν μια ψυχική δίνη — ένας εσωτερικός κόσμος που περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του μέχρι να βρει σημείο αναφοράς.

Ηχητικά, οι ατάκες του παππού —ατάκες χιούμορ, επικριτικές ή αδιάφορες προς τη γιαγιά— επαναλαμβάνονται σαν ηχώ στην σκηνή στην θάλασσα, δίνοντας έμφαση στην αλλαγή του Ηλία και στην εσωτερική του μάχη, δημιουργώντας έναν παλιό εσωτερικευμένο κόσμο που συγκρούεται με το νέο που γεννιέται. Αυτή η ηχητική μνήμη του παππού συντροφεύει τον Ηλία ακόμη και όταν εκείνος λείπει από το κάδρο, κάνοντας την απομάκρυνσή του από αυτόν πιο ουσιαστική.

Τέλος, ένα άλλο μεγάλο σημείο αναφοράς μου είναι ο «Πολίτης Κέιν». Με επηρεάζει όχι μόνο στη θεματική της μνήμης και του πλαισίου μέσα στο πλαίσιο (frame within frame), αλλά και στη σύλληψη της οπτικής: κάθε πλάνο είναι και μια θέση· κάθε θέση και μια ερμηνεία. Η χρήση καδραρίσματος μέσα στο κάδρο (όπως πόρτες, παράθυρα, καθρέφτες) τονίζει τη διαρκή αίσθηση παρατήρησης, εγκλωβισμού, ή και αποστασιοποίησης του Ηλία από όσα ζει, όπως και στο πιά θέση τοποθετείτε η γυναίκα στις πατριαρχικές κοινωνίες.

Η ταινία μου δεν επιδιώκει να δώσει γενικευμένες απαντήσεις. Όμως, μέσα από την προσωπική στροφή του Ηλία, δηλώνει κάτι απλό αλλά ουσιαστικό: Ο σεβασμός και η φροντίδα δεν είναι αδυναμία, είναι επιλογή. Ο Ηλίας αποφασίζει να μην ακολουθήσει το παλιό πατριαρχικό πρότυπο του παππού του, αλλά να χαράξει μια νέα πορεία, όπου η τρυφερότητα, η ισότητα και η ενεργή παρουσία έχουν αξία.

Και κάπως έτσι, ένα ήσυχο Σαββατοκύριακο στο χωριό γίνεται το σημείο όπου ένα παιδί παύει να αντιγράφει και αρχίζει να επιλέγει ποιος θέλει να είναι.

